

Een heel nieuwe
wereld

Een heel nieuwe wereld

Elena Forest

Schrijver: Elena Forest

Coverontwerp: Aynur Ceyda Prusinowski

ISBN: 9789403629339

© Elena Forest

*"Hoe moeilijk het ook is, er zal altijd een uitweg voor
iedereen zijn. Je moet gewoon volhouden."*

1

DE ONTHULLING

*I*k kijk in de spiegel wachtend op Hanne om naar school te gaan.

Maar zoals altijd is Hanne weer eens te laat. Ik kijk naar mezelf en zie mijn licht bruin haar dat tot net boven mijn heupen komt, mijn groene ogen en mijn slank figuur. Het is onze laatste schooldag voor de zomervakantie vandaag en ik begin ongeduldig te worden.

Toen ik eindelijk de deurbel hoorde rende ik naar buiten en zag Hanne, met haar blond haar tot in het midden van haar rug, haar sneeuwwitte huid, zeker langs mijn licht bruine huid. En haar helderblauwe ogen, waarmee ze iedere jongen gek maakt. "Je bent laat!" Roep ik naar Hanne terwijl we naar school wandelden. "Gaan we vandaag weer naar het bos?" Vraagt Hanne. "Tuurlijk." Knik ik met een glimlach.

Na een lange dag op school gaan we blij naar huis. "Eindelijk! Vakantie! We kunnen zoveel dingen doen!" Roept Hanne enthousiast. Waardoor ik hard moest lachen. "Het zijn maar twee maanden. En dan is het weer school." Zeg ik tegen haar en Hanne kijkt sip en mokt: "Je bederft de pret weer eens." En opnieuw moet ik hard lachen, maar dit keer met het gezicht dat Hanne maakt. Na een kwartiertje wandelen komen we aan bij mijn huis en gaan we naar de keuken om nog snel iets te eten vooraleer we naar ons favoriete plek in het bos dicht bij mijn huis gaan.

Eenmaal aangekomen bij ons favoriete plekje gaan we aan het meer zitten. Dit plekje hadden we gevonden toen we klein waren. Ik was heel verdrietig omdat ik gepest werd omdat ik kleiner was als de

rest en dus nam Hanne mij mee het bos in, omdat het bos altijd een van mijn favoriete plekken is geweest en zeker wanneer ik verdrietig was. We wandelden en wandelden tot dat we bij de mooiste plek die we ooit hadden gezien aankwamen. Er is een meertje dat schittert alsof het een grote diamant is en langs het meer is het gras zo groen en zo zacht. En de bomen zijn de hoogste bomen in ons dorpje. Het is echt een magische plek en sinds die dag is dit ons plekje. Ook nu gaan we nog altijd naar deze plek op momenten dat we heel blij zijn maar ook op momenten dat we heel droevig zijn.

Hanne en ik zijn momenteel aan het praten over hoe we denken dat volgend jaar er voor ons zou gaan uit zien. We zijn allebei zeer enthousiast en nerveus. Want we horen vaak dat het vijfde jaar een van de moeilijkste jaren is van iemand zijn schoolcarrière. Opeens horen we een tak die krakt en we kijken om ons heen, op zoek naar de indringer maar we zien niemand. Dus praten we verder zonder er al te veel aandacht aan te besteden.

Dat is toch tot dat we het nog eens horen en we nogmaals om ons heen kijken. En opeens een grijze wolf zien, hij is licht grijs bijna wit met zwarte ogen. Hij heeft zijn tanden bloot met kwijl dat langs zijn mond drupt. Daarnaast staat hij daar alsof hij op ieder moment op ons gaat springen. Hanne schreeuwt van de schrik, terwijl ik gefascineerd naar de wolf staar. Ik weet niet waarom ik geen schrik heb maar op dit moment maakt het mij ook niet veel uit. Ik wandel gefascineerd en vastberaden naar de wolf toe terwijl Hanne naar mij zit te roepen dat ik moet wegrekken. Maar ik ben in een heel andere wereld, Ik hoor haar amper, haar stem klinkt zo ver weg, ik weet niet eens wat ik aan het doen ben. Maar de wolf wordt kalmer naarmate ik naar hem toe wandel. Maar wanneer de wolf opeens wegrekt, kom ik uit de trance waar ik in zat. "Ben je helemaal gek geworden?! Waarom rende je niet weg?! Waarom luisterde je niet?! Jij had wel dood kunnen zijn! Dat beest had ons kunnen aanvallen!" Roept Hanne bezorgd. "Ik weet het niet. Ik wist zelf niet wat ik

deed.” Leg ik verward uit. En dus besluiten we dat het tijd is om naar huis te gaan.

Eenmaal aangekomen bij mij thuis geven we elkaar nog een dikke knuffel en gaat Hanne ook naar huis. Ik ga meteen naar de keuken waar ik mijn vaders zie, die aan het babbelen zijn. Pieter is stevig gebouwd, met zwart haar en groene ogen en is heel groot, hij is bijna twee meter groot. Terwijl Tom fragieler en kleiner is, met licht bruin haar. Maar met dezelfde groene ogen als Pieter. “Hey Fi, hoe was je laatste dag?” Vraagt Pieter, toen hij me zag. “Goed. Alleen was er iets heel vreemds gebeurt in het bos.” Zeg ik en mijn vaders gaan meteen zitten en luisteren naar wat ik te zeggen heb. “Hanne en ik waren op ons plekje en opeens kwam er een wolf. Hanne schrok zich rot, maar om een of andere reden ging ik naar de wolf toe in plaats van weg te rennen.” Zeg ik ongemakkelijk en nerveus, aangezien ze allebei naar mij zitten te staren. Ik zie mijn vaders naar elkaar kijken met een blik die ik niet begrijp. “Pap, papa. Is er iets wat ik moet weten?” Vraag ik angstig, maar ook nieuwsgierig. “We hadden je dit veel eerder moeten zeggen, maar we wisten niet of het jou zou overkomen. En of dat je schrik zou krijgen of denken dat we gek zijn-” Ratelt Tom maar wordt gestopt door mij. “Pap, jij bent me bang aan het maken. En ik ben ook helemaal in de war op dit moment.” Zeg ik en mijn beide vaders zuchten vooraleer ze met hun hoofd knikten. “Fiona. Ik en je vader zijn weerwolven.” Zegt Pieter. En ik schiet in de lach, aangezien ik dacht dat ze iets heel ergs over ons verleden zouden zeggen. “Nu dacht ik echt even dat er iets ernstig aan de hand was. Laat me nooit nog eens zo schrikken.” Zeg ik al lachend maar, toen ik de serieuze blikken van mijn vaders zag stopte ik. “Het is waar Fiona. Je vader vertelt de waarheid.” Zegt Tom. En ik rol met mijn ogen. “Wel, als jullie klaar zijn om me echt te vertellen wat er aan de hand is kom je maar.” Zeg ik geïrriteerd en boos terwijl ik me omdraai om naar mijn kamer te gaan. “Fiona wacht!” Roept Tom en ik draai me om naar mijn vaders, met een verveeld en geïrriteerd gezicht. Pieter zucht en

doet zijn T-shirt en broek uit. "Papa! Doe uw kleren aan!" Roep ik geschrokken, met wat hij doet terwijl ik van hem weg kijk. Ik bedoel maar, maar welke vader kleedt zich nu uit voor zijn dochter? Maar al gauw hoor ik de botten van mijn vader breken en gilde ik en ik kijk snel om. "Papa!" Roep ik geschrokken, waarbij ik naar Pieter loop, maar Tom stopt mij en ik klop hem op zijn borstkas om mij los te laten en ik roep tegen hem dat we Pieter moeten helpen dat er iets niet klopt, maar een paar seconde later staat er een grote volledig zwarte wolf voor mij en ik schrik zo hard dat ik verstijf. Een paar seconden later kom ik terug. "Kan jij dat ook pap?" Vraag ik aan Tom. Niet wetend wat te zeggen doet Tom hetzelfde en zie ik hem veranderen in een licht bruine wolf. Die iets kleiner is als de zwarte, maar nog altijd vrij groot. Beide wolven leggen zich neer, terwijl ik geschrokken naar mijn vaders kijk, die momenteel in wolven zijn veranderd. Ik weet niet wat te zeggen. Na een poosje kalmeer ik mezelf en zit ik ook neer op de grond. "Kunnen jullie mij verstaan?" Vraag ik nieuwsgierig aan beide wolven en allebei knikken ze met hun hoofd en ik moet lachen met hoe grappig dat eruitziet. "Kunnen jullie terug veranderen? Ik heb een paar vragen." Vraag ik onzeker na een paar minuten staren naar de twee wolven in mijn kleine woonkamer. Maar Pieter schudt met zijn hoofd. Verbaasd vraag ik waarom niet en Tom pakt een deken van de zetel en legt die op mijn schoot. Ik weet absoluut niet wat te doen en kijk verward naar de deken op mijn schoot. Tom duwt lichtjes met zijn snuit tegen mijn been en ik kijk verward naar hem. Tom duwt tegen mijn rug tot ik opsta, waarna hij probeert onder de deken te kruipen en na een paar mislukte pogingen begrijp ik wat hij wilt dat ik doe. Dus leg ik het deken over mijn vader. En niet veel later hoor ik het breken van botten opnieuw, waar ik nog altijd de kriebels van krijg. En ligt mijn vader voor mij op de grond met de deken rond zijn middel gewikkeld. "We kunnen zo praten, maar eerst ga ik me omkleden en Pieter liefst ook. Kun je hem een deken geven?" Instrueert hij en ik knik met mijn hoofd en zoek naar een deken dat